

Желахъ, слѣдовательно, да ми опрѣделитѣ дня и часа еще и мѣстото, дѣто быхъ могълъ да ви намѣрѣхъ за да са извършятъ императорскитѣ желанія.

— Въ другий день! рече Гирджикътъ потурски, тъкмо по пладне ще додемъ въ Палата.

— Превъсходно! изрече императорскыйтъ комиссаръ, и като ги поздрави замина си.

Когато шествіето стигна предъ къщата на бабата Фульбъ, майката на Мацка бѣ на прозореца и като видѣ сына си че иде, и облеченъ гиздаво, слѣзе изъ стълбата, отвори вратата и го прегърна.

— Майко моя! рече Мацко, молитвѣтъ ти и благословеніята ти стигнахъ и са чухъ у престола божій. Уреди тѣзи злочесты останки и послѣ ела да ти цалуна рѣчицата и да ти раскажъ за нашето щастіе. . . .

Майката на Мацка просълзена отъ радость, покори са. Когато тя съ помощта на бабата Фульбъ, извършваше послѣднитѣ длъжимы услуги на мъртвѣтъ, Мацко измъкна изъ джоба си намѣренѣтъ въ расото на Паскаля книги и рече на Евстатія :

— Сега нека сѣднемъ да ни прочетешъ тѣзи нѣща за да видимъ какво пишѣтъ.

— Прекрасно! отговори Евстатій.

— Да чуймы рече Гирджикътъ.

Евстатій като распечата едното отъ писмата, прочете съдържаніето му, което бѣ слѣдующето :

«Тѣзи е послѣдната ми воля. Азъ Паскаль, извѣстенъ подъ прѣкора Тоннера, слѣдъ здрѣло размышленіе, распореждамъ имуществото си, както слѣдова, днесъ на дванадесять Юнія хиляда осемстотинъ петдѣсетъ втора година.

ЧЛЕНЪ А.

На имуществото си, което състои отъ двѣ къщи, ед-